

Η «φωνή» της Πανελλήνιας Ένωσης Αποστράτων

Πυροσβεστικού Σώματος

www.peaps.gr

ΕΤΣΙ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΧΑΣΙΑΛΗ

Ήταν ένα συνηθισμένο πρωινό στη δουλειά για τον Αθανάσιο, πυρονόμος πια, λίγο πριν βγει στη σύνταξη. Σαν Αξιωματικός Υπηρεσίας έλεγξε τα πάντα με τη λεπτομέρεια που τον διέκρινε από την αρχή της καριέρας του και ετοιμάστηκε να ξεκινήσει την εκπαίδευση του προσωπικού βάση προγράμματος που περιελάμβανε αντιμετώπιση πυρκαγιάς σε αστικό ιστό. Τις σκέψεις του ωστόσο διέκοψε η φωνή του προϊστάμενου κίνησης, «Αθανάσιε, σε θέλει ο Διοικητής». Απόρησε καταρχήν αλλά με γρήγορο και αποφασιστικό βήμα ανέβηκε τις σκάλες και χτύπησε δυνατά την πόρτα.

- Με ζητήσατε κ. Διοικητά
- Ναι πέρασε Αθανάσιε και κάθισε σε παρακαλώ
- Λοιπόν... από το 1ο λύκειο ζήτησε ο Διευθυντής με έγγραφό του να παραβρεθεί σήμερα ένας Πυροσβέστης την τελευταία ώρα του μαθήματος ώστε να ενημερώσει την τρίτη λυκείου για το επάγγελμά μας

στα πλαίσια του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού.

- Μάλιστα κ. Διοικητά και τι...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και ο Διοικητής τον διέκοψε,

- Πιστεύω ότι είσαι ο καταλληλότερος να μιλήσεις στα παιδιά για τη δουλειά μας. Στις μία φρόντισε να είσαι εκεί.

Ο Αθανάσιος αποχώρησε από το γραφείο του Διοικητή σκεπτικός καθώς τέτοιου είδους προκλήσεις αν και του άρεσαν ωστόσο δεν ήταν καθόλου σίγουρος αν θα μπορούσε να ανταποκριθεί στον ρόλο του. Πραγματικά στις μία ακριβώς ο Αθανάσιος ήταν ήδη στο αμφιθέατρο του λυκείου με τους μαθητές της τρίτης λυκείου να μαζεύονται σιγά σιγά με συνοδεία των καθηγητών τους. Ο πυρονόμος ένοιωσε αμήχανα αν και κατά τη διάρκεια της καριέρας του κλήθηκε να αντιμετωπίσει πολλά και δύσκολα περιστατικά που σε

κάποιες περιπτώσεις έθεσαν σε κίνδυνο ακόμα και τη ζωή του, τούτη η πρόκληση του φαινόταν αφάνταστα πιο δύσκολη καθώς ήξερε πως είχε απέναντί του παιδικές ψυχές. Ο Διευθυντής τον ευχαρίστησε και αφού τον προλόγισε του 'δωσε τον λόγο ενώ το απαιτητικό κοινό δεν είχε ηρεμήσει ούτε στιγμή δράττοντας στο ακέραιο την ευκαιρία να ξεφύγει για λίγο από τη ρουτίνα των μαθημάτων.

Ο Αθανάσιος ξεκίνησε να μιλάει χαμηλόφωνα στην αρχή και πιο δυνατά στη συνέχεια προσπαθώντας να κάνει τους μαθητές που έδειχναν να αδιαφορούν, να τον ακούσουν. Δεν είχε ετοιμάσει τίποτα και αποφάσισε εκείνη τη στιγμή να μιλήσει μέσα από τα προσωπικά του βιώματα.

-Θα σας πω μια ιστορία αληθινή, η οποία έλαβε χώρα πριν περίπου 20 χρόνια. Ήταν περίπου τέτοια εποχή και μία παρέα εφήβων στην ηλικία σας καθισμένοι στα παγκάκια μιας μικρής πλατείας περνούσε την ώρα της συζητώντας για τα μελλοντικά επαγγελματικά τους βήματα ώπου την ηρεμία της στιγμής διέκοψε, ο ήχος ενός πυροσβεστικού οχήματος που σταμάτησε στην άλλη την άκρη. Τέσσερα άτομα από την παρέα κινήθηκαν προς τα εκεί από περιέργεια. Δυο πυροσβέστες κατέβηκαν γρήγορα από το αυτοκίνητο και αφού κατέβασαν μια σκάλα που σε δευτερόλεπτα τριπλασίασε το μέγεθός της την τοποθέτησαν στο ψηλότερο δέντρο της γειτονιάς. Φτάνοντας, ένας πυροσβέστης με χαρακτηριστικό πυκνό κατάμαυρο μουστάκι κατέβαινε τη σκάλα έχοντας στην αγκαλιά του μια μικρή γάτα που είχε κουρνιαώσει πάνω του, αναγνωρίζοντας ότι αυτός ο άνθρωπος με τη μαύρη στολή ήταν ο σωτήρας της. Οι νεαροί αφού πλησίασαν περισσότερο ειρωνεύτηκαν τους δύο πυροσβέστες που εκείνη την ώρα τοποθετούσαν τη σκάλα στο όχημα τους. «Τι ζωάρα περνάτε!! όλο τάβλι βόλει και φαγητό είστε...» έκανε ο Κώστας και στα διαλείμματα σώζεται και καμία γάτα από κανένα δέντρο συμπλήρωσε ο Σάκης ενώ οι υπόλοιποι κούνησαν το κεφάλι γελώντας δυνατά και άρχισαν να απομακρύνονται μιλώντας συνεχώς με υποτιμητικά λόγια για τους πυροσβέστες που απλά τους κοίταξαν, για μία μόνο στιγμή και αμίλητοι συνέχισαν απρόσκοπτα τη δουλειά τους. Το τελευταίο πράγμα που ακούστηκε ήταν «ξέρω πάντως τι δεν θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω, πυροσβέστης γιατί δεν μπορώ να κάθομαι όλη μέρα χαχαχα». Οι μέρες και οι μήνες κύλισαν και ο βαρύς χειμώνας έκανε την εμφάνισή του με κρύο χιόνια και παγωνιά. Οι μαθητές όντας δραστήριοι, συμμετείχαν έχοντας ηγετική μάλιστα θέση στο 15μελές του σχολείου τους, εκείνη την περίοδο πρωταγωνιστούσαν στις καταλήψεις που πραγματοποιούνταν σχεδόν σε όλα τα σχολεία της Ελλάδας καθώς η κυβέρνηση προωθούσε ένα νομοσχέδιο που θα άλλαζε άρδην την παιδεία στη χώρα. Ο Σάκης πρόεδρος του σχολείου, σχεδόν από την έναρξη των κινητοποιήσεων κοιμόταν στο σχολείο με σκοπό την περιφρούρηση της κατάληψης, έχοντας δίπλα του όλο το συμβούλιο και πολλούς ακόμα συμμαθητές. Εκείνο το βράδυ όμως το κρύο ήταν τρομερό και αποφάσισαν να παραμείνουν στο χώρο

μόλις 15 παιδιά. Η μέρα κύλησε γρήγορα αλλά το βράδυ η κατάσταση έγινε ακόμη πιο δύσκολη. Την ιδέα την είχε η Βάσω, «δεν ανάβουμε μια φωτιά να ζεσταθούμε στη μικρή αίθουσα?» Όλοι συμφώνησαν και σύντομα καθόντουσαν γύρω από τη φωτιά λέγοντας ιστορίες και ανέκδοτα. Η φωτιά έκανε πολύ καλά τη δουλειά της, και η θερμότητά της, νανούρισε τους πάντες που αποκοιμήθηκαν πολύ γρήγορα κουβαλώντας όλη την κούραση της ημέρας. Άξαφνα ο Σάκης πετάχτηκε πάνω βήχοντας προσπαθώντας παράλληλα να φωνάξει ώστε να ξυπνήσουν όλοι. Ήταν σε σοβαρό κίνδυνο, καθώς η φωτιά αφού τους ξεγέλασε βάζοντάς τους στον γλυκό ύπνο, άπλωσε τα κόκκινα πλοκάμια της παντού στη μικρή ξύλινη αίθουσα, εγκλωβίζοντάς τους από όλες τις μεριές. Ο καπνός ήταν παντού στην ατμόσφαιρα κάνοντας την αναπνοή τους γρήγορη και πνιχτή, ενώ τα μάτια τους όντας πλημμυρισμένα από τα δάκρυα, έτσουζαν αδυνατώντας να δουν σε απόσταση μεγαλύτερη των 2-3 μέτρων. Τα κορίτσια έκλαιγαν στη γωνία ενώ οι υπόλοιποι τα είχαν παντελώς χαμένα. Ο Σάκης βρισκόμενος κοντά στο παράθυρο χωρίς να το πολυσκεφτεί αφού το έσπασε με μία καρέκλα, πετάχτηκε έξω σαν αϊλουρος με τα μάτια γεμάτα κλάματα από τον καπνό και την απόγνωση. Οι συμμαθητές του φώναζαν βοήθεια και εκείνος ήταν εκεί απέξω, ανίκανος να κάνει το παραμικρό έμεινε αποσβολωμένος να κοιτάει το σπασμένο παράθυρο, ώπου ξαφνικά το μυαλό του καθάρισε και αρπάζοντας το κινητό του κάλεσε το 199 πότε ουρλιάζοντας και πότε εκλιπαρώντας για βοήθεια.

Ήδη οι περίοικοι έκαναν την εμφάνισή τους αφού το σχολείο ήταν μέσα στον αστικό ιστό. Σε κλάσματα δευτερολέπτου ακούστηκαν οι σειρήνες των πυροσβεστικών οχημάτων που είχαν ήδη ειδοποιηθεί από γείτονες. Ο Σάκης έσπευσε να τους εξηγήσει, να τους πει ότι μέσα είναι οι φίλοι του οι συμμαθητές του. Τους είπε σε ποια αίθουσα βρίσκονται και θέλησε να τους ακολουθήσει, ωστόσο ένας πυροσβέστης με χαρακτηριστικό μεγάλο μαύρο μουστάκι τον έπιασε απαλά από τον ώμο καθησυχάζοντάς τον, ώπου να έρθουν οι πρώτες βοήθειες, αφού ο βήχας του τώρα πλέον τον έπνιγε κάθε φορά που προσπαθούσε να μιλήσει. Σχεδόν ταυτόχρονα ένα ασθενοφόρο έκανε την εμφάνισή του και ο πυροσβέστης αφού παρέδωσε στους νοσοκόμους το Σάκη, έβαλε γρήγορα μια αναπνευστική συσκευή στην πλάτη του και αρπάζοντας ένα αυλό νερού στο χέρι του, έτρεξε πίσω από τους συναδέλφους του που πάλευαν ήδη το τέρας της φωτιάς. Ο Σάκης παρά την ταραχή του έδωσε σωστά τη θέση των συμμαθητών του στο χώρο και έτσι οι πυροσβέστες δεν άργησαν να βρεθούν δίπλα στα παιδιά που τρομαγμένα φώναζαν και έκλαιγαν κάνοντας την ατμόσφαιρα ακόμα πιο βαριά. Τα άρπαξαν στην αγκαλιά τους και ένα ένα τα απομάκρυναν από το χώρο που η πυρκαγιά είχε σχεδόν καταστρέψει ολοκληρωτικά. Το ευτύχημα ήταν ότι κανένας από τους μαθητές δεν έπαθε κάτι σοβαρό εκτός από μικρά αναπνευστικά προβλήματα που αντιμετωπί-

στηκαν άμεσα. Όσο οι πυροσβέστες μετέφεραν τα παιδιά στα χέρια τους σε ασφαλή σημείο ο Σάκης από το φορείο του ασθενοφόρου όπου βρισκόταν τους κοιτούσε με θαυμασμό και παρόλη τη μαύρη στολή που φορούσαν φαινόταν στα μάτια του ότι έλαμπαν, έλαμπαν ακτινοβολώντας ένα απόκοσμο φώς που νικούσε το σκοτάδι του φόβου και ακτινοβολούσε πολύ περισσότερο από το τέρας της φωτιάς που μαίνονταν στο εσωτερικό του κτιρίου. Μέσα στη σύγχυση του, ήρθε από το πουθενά στο μυαλό του η εικόνα του πυροσβέστη με το χαρακτηριστικό μαύρο μουστάκι που έσωσε το γατάκι από το δέντρο, ήταν ο ίδιος που τον καθησύχασε και του έδωσε υπόσχεση ότι όλα τα παιδιά θα σωθούν, ο ίδιος που του έδωσε δύναμη. Όλα ξεκα-

θάρισαν, όλοι οι μαθητές είχαν διασωθεί και τώρα πια οι πυροσβέστες χτυπούσαν με πίδακες νερού τη φωτιά από πολλές πλευρές αναγκάζοντάς τη να μαζέψει τα πλοκάμια της που αδύναμα πλέον μίκραιναν συνεχώς. Σε λίγο ο Σάκης βρισκόταν να κλαίει στην αγκαλιά των γονιών του που τρελαμένοι από την αγωνία μόλις έμαθαν τα γεγονότα έσπευσαν στο σχολείο. Οι μέρες πέρασαν γρήγορα, οι ζημιές στο σχολείο αποκαταστάθηκαν και όλοι μπήκαν ξανά στην ρουτίνα τους. Οι μαθητές επέστρεψαν στα μαθήματά τους και από πουθενά δεν φαινόταν η καταστροφή που είχε γίνει. Όλα ήταν ίδια εκτός από την άποψη του Σάκη για τη δουλειά των πυροσβεστών που στα μάτια του πλέον δεν ήταν απλοί άνθρωποι αλλά ήρωες,

σαν αυτούς που άκουγε στα παραμύθια όταν ήταν μικρότερος και ήθελε να τους μοιάσει, αυτούς τους ήρωες που σκότωναν τους δράκους και έσωζαν τους

ανθρώπους χωρίς το παραμικρό αντάλλαγμα απλά και μόνο επειδή πίστευαν ότι κάνουν το σωστό κινούμενοι από ανώτερα ιδανικά. Ο Σάκης, είχε πια επιλέξει τι δουλειά θα κάνει όταν μεγαλώσει, θα γίνει ήρωας, θα γίνει πυροσβέστης.

Ο Αθανάσιος σταμάτησε για λίγο την αφήγησή του εμφανώς συγκινημένος ενώ όλο το αμφιθέατρο ξέσπασε αυθόρμητα σε χειροκροτήματα. Σε λίγο συνέχισε..

Ο μικρός Σάκης μεγαλώνοντας έγινε Αθανάσιος και πέτυχε το όνειρό του να προσφέρει απλόχερα τη βοήθειά του όπου ήταν απαραίτητη χωρίς να απαιτεί ανταπόδοση. Εγώ έκανα ότι

καλύτερο μπορούσα και τίμησα αυτή τη στολή, τώρα χρειάζεται να έρθουν νέοι άνθρωποι που να έχουν τα ίδια ιδανικά και την ίδια και ακόμη μεγαλύτερη θέληση από μένα να προσφέρουν το μέγιστο δυνατό για το κοινό καλό. Οι νέοι αυτοί άνθρωποι μπορείτε να είστε εσείς....

Το πλήθος ξέσπασε πάλι σε χειροκροτήματα και ζητοκραυγές.

#Το παρόν διήγημα συμμετείχε στον Διαγωνισμό Πυροσβεστικού Διηγήματος της «Στέγης Πυροσβεστικού Πολιτισμού», που τελεί υπό την αιγίδα της Πανελλήνιας Ένωσης Αποστράτων Πυροσβεστικού Σώματος και απέσπασε το βραβείο της 3ης θέσης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Αθανάσιος Χασιαλής εργάζεται στο Πυροσβεστικό σώμα από το 2008. Υπηρέτησε στην Π.Υ. Μαροκοπούλου και τα τελευταία χρόνια υπηρετεί στην Καρδίτσα φέροντας τον βαθμό του Υπαρχιπυροσβέστη. Είναι πτυχιούχος ΤΕΦΑΑ του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης από το 2003, κατέχει μεταπτυχιακό τίτλο στη Φυσική Αγωγή (MSc) από το Πανεπιστήμιο Middlesex του Λονδίνου ενώ πριν λίγους μήνες ολοκλήρωσε τις υποχρεώσεις του ως Υποψήφιος Διδάκτορας (PhD) με επιτυχή υποστήριξη της Διδακτορικής του διατριβής ενώπιον της Επταμελούς Εξεταστικής Επιτροπής με βαθμό Άριστα και εκκρεμεί η αναγόρευσή του, από τη Συνέλευση του Τμήματος Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Το 2006 έγραψε το βιβλίο «Εγχειρίδιο Αυτοάμυνας» το οποίο εγκρίθηκε από το Γενικό Επιτελείο Στρατού και την Αστυνομική Ακαδημία για τον εμπλουτισμό των βιβλιοθηκών τους. Πραγματοποιεί παρουσιάσεις επιστημονικών εργασιών σε Διεθνή και Πανελλήνια Συνέδρια Φυσικής Αγωγής καθώς και συμμετέχει σε δημοσιεύσεις μελετών σε έγκριτα επιστημονικά περιοδικά.